

יט. דעת בר פדא דגם בנשים שאין להן טומאת מעת לעת (כגון לשמאי בכל הנשים, ולחכמים באותן נשים שדיין שעתן), מכל מקום אם מצאה דם בתוך שיעור אותיות להתעסקותה בטהרות, דבכהאי גונא בעלה חייב עליה חטאת (כנ"ל דף י"ד ע"א), הכא נמי הטהרות טמאות ודאי. ולאחר שיעור אותיות, שבעלה חייב עליה רק אשם תלוי, אף הכא הטהרות יהיו תלויות. ולאחר זמן זה, שבעלה פטור עליה מכלום, אף הטהרות יהיו טהורות. ודעת ר' אושעיא דאפילו בשיעור אותיות, שבעלה חייב עליה חטאת, מכל מקום הטהרות אינן ודאי אלא תלויות, דכאן אין מה שיעכב מן הדם לצאת. מה שאין כן התם, דהשמש מעכב (ועיין בתוס' ביתר ביאור).

כ. בנמצא דם באופן שמטמאין את כולן (כנ"ל אות טז), מכל מקום אם אחת מהן בדקה ומצאה עצמה טמאה – תולין בה הכתם, והשאר טהורות. ופירש רב דלבר פדא הנ"ל דין זה דוקא כשמצאה הדם בתוך שיעור אותיות למציאת הכתם, דאז ודאי היתה טמאה בזמן מציאתו. אבל כל שטהרותיה תלויות – שוב אין תולין בה. אבל לר' אושעיא הנ"ל אין חילוק, ובכל ענין תולין בה (כן משמע בסוגיא, וכן כתב הרא"ש בסימן ג').

דף ס"א ע"א

כא. ג' נשים ישנות במיטה אחת ועלו דרך מרגלות המטה: נמצא דם תחת אמצעיית – כולן טמאות. נמצא תחת הפנימית או החיצונה – אין טמאות אלא האמצעיית, וזו שנמצא תחתיה. ואם עלו כולן דרך מקום החיצונה, ונמצא דם תחת החיצונה – כולן טמאות.

כב. באופן שכולן טמאות, אם אחת או שתיים בדקו עצמן ומצאו טהור – הן טהורות, והשאר טמאות. אבל אם כולן בדקו ונמצאו טהורות – כולן טמאות.

כג. גל טמא (שיש בו כזית מן המת) שנתערב בשני גלים טהורים: בדק אחד או שנים מהם ומצאו טהורים – אין טמא אלא השלישי. בדק שלשתם ומצאו טהורים – לר' מאיר כולם טמאים, דכל דבר שהוא בחזקת טומאה, לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא. וחכמים סוברים דכל שבדק עד שהגיע לסלע או לקרקע בתולה (שלא נחרשה) טהור, ותלינן שעורב נטל הטומאה מכאן.

כד. מעשה בשקמה של כפר סבא כו', מעשה במערה של שיחין כו', מעשה בסלע בית חורון שהיו מחזיקין בה טומאה כו' והיה שם זקן אחד כו' הביאו לו סדינין ושראן במים ופרסן עליהן: מקום טומאה – יבש (היינו הסדין, דנספגו המים בקרקע), מקום טהרה – לח (הסדין, דהקרקע קשה ואינה סופגת). ומצאו בור גדול מלא עצמות, הוא הבור אשר מילא ישמעאל בן נתניה חללים. והפסוק אומר 'אשר הכה ביד גדליה', דמתוך שהיה לגדליה לחוש לעצת יוחנן בן קרח ולא חש, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן.

כה. האי לישנא בישא, אף על גב דלקבולי לא מיבעי, מיחש ליה מבעי.

כו. 'הנהו בני גלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא, אתו לקמיה דר' טרפון כו' זילו אתון טמרו נפשיכו' (פירש"י דחשש ללישנא בישא שמא באמת הרגו ואסור להצילם. ותוס' פי' דחשש לנפשו שמא הרגו ואם יטמינם יתחייב בראשו למלך).

כז. סיחון ועוג אחי הו, בני אחיה בר שמחזאי. והא דהתיירא משה מעוג, משום דשמא תעמוד לו זכותו שאמר לאברהם שנשבה אחיו, כדכתיב "ויבא הפליט גו' " זהו עוג שפלט מדור המבול (ופירשו תוס' דכוונת עוג היתה כדי שימות אברהם, וישא הוא את שרה).

כח. בגד שאבד בו כתם – לת"ק מעביר עליו ז' סממנים ומבטלו, ולר' שמעון בן אלעזר בודקו שכונות שכונות (כל ג' אצבעות נקרא 'שכונה') וסגי, דתלינן שהכתם הלך מעצמו או נתכבס (תוס').

דף ס"א ע"ב

כט. בגד ישן שאבדה בו שכבת זרע – בודקו כנגד החמה (דמקום הש"ז סתום יותר משאר הבגד). ובבגד חדש לא מהני, אלא בודקו במחט שכונות שכונות (דהמחט מתעכבת על מקום הש"ז שהוא קשה) ואין שכונה פחותה מג' אצבעות.

ל. בגד שאבד בו כלאיים, לא ימכרנו לעכו"ם, שמא ימכרנו לישראל. וכן אסור לעשות ממנו מרדעת לחמור.

לא. דעת ר' יוסף ור' יוחנן דמותר לקבור מת בתכריכין של כלאיים (בגד שאבד בו כלאיים), משום דמצוות בטלות לעתיד לבא (לתוס' היינו לתחיית המתים, ולרשב"א היינו בקבר) ו'במתים חפשי', כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות. ודעת ר' ינאי דאסור לקברו בכלאיים, רק להספידו בכלאיים שרי.

לב. בגד שאבד בו כלאיים – צובעו, ואם הצבע שוה בכל הבגד – מותר הבגד, דאין הצבע נקלט בפשתן כמו בצמר, ועל כרחך שהחוט פשתן נפל מן הבגד.

לג. כלאיים דאורייתא היינו דוקא 'שוע', 'טווי' ו'נוו' (פירש"י שנסרק ביחד במסרק, נטוה ביחד ונארג ביחד. ור"ת מפרש דסגי שנסרק לחוד, ונטוה לחוד, ונשור לחוד, ואחר כך נארג יחד. ולאפוקי אם לא נסרק או לא נטוה או לא נשור).

לד. בגד צמר שהיה בו חוט פשתן ולא היה 'שוע', טווי ונוו': אם נתקו ואינו יודע אם יצא כולו מהבגד – שרי, כיון שאינו אלא כלאיים דרבנן.

לה. לדעת תנא קמא, בגד צבוע מיטמא בכתמים. ולר' נתן בר יוסף, אין בו משום כתמים.

לו. בפולמוס של אספסיינוס גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס (כלי נגינה). ובקשו לגזור על בגדי צבעונין, ולא גזרו כדי להקל על כתמיהן.